

τὸ φῶς, ἀντανakλώμενον κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ κοσμήματος, τῷ ἐπέτρεπε νὰ τὸ ἐξετάζη προσεκτικώτατα.

Ἡ Πετροῦλα, βλέπουσα τὸν Βαλεντίνον οὕτω πλησίον τῇ Γενεβιέβη ἰστάμενον, ὥστε νὰ ἐγγιζῶσιν ἀλλήλας αἱ κεφαλαὶ τῶν, μανιώδης ἐπὶ τῇ ἐγκαταλείψει τοῦ ἐραστοῦ της καὶ κατατρυχομένη ὑπὸ τοῦ φθόνου, ἐσκέφθη νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀχάριστον φίλιν της.

— Τί ἐγείνει λοιπὸν ἡ Γενεβιέβη, ἡρώτησεν αἰφνης τὸν Καίσαρα μετ' ἡ-
λους τετραγμένον.

— Ἴδού την ὑπὸ τὴν μηλέαν, ἀπέναντί μας.

— Σὰς ἀποφεύγει ἡ ἐκ τύχης συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ σὰς πλησιάζῃ; Ἀλλὰ δὲν βλέπετε μὲ ὁποῖους ὀφθαλμοὺς τὴν παρκτηρεῖ ὁ Βαλεντίνος;

Ἄλλ' εἰς τὴν ἀποφυγὴν ἀδιαφορίαν.

— Εἰς χορευτὴς δύναται κάλλιστα νὰ βλέπῃ ἐκείνην μετ' ἡς χορεύει.

— Ἀλλ' εἰσθε λοιπὸν κατασκευασμένος ἐκ πάγου; δὲν βλέπετε λοιπὸν, δὲν ἐννοεῖτε λοιπὸν τίποτε;

— Πετροῦλα!.....

— Ἀ! μά! εἶπεν ἐν τέλει μετ' ἡ-
θους ἀνυπομονησίας δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅτι κάμει τὸν ἔρωτα μὲ τὴν μνηστὴν σας;

— Σωπαῖτε δά!

— Θέλετε νὰ σὰς τὸ ἐπαναλάβω; Δὲν βλέπετε δ' ἐξ ἄλλου μετὰ πόσης εὐχαριστήσεως τὸν ἀκούει καὶ ἐκείνη;

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! σιγαλώτερα! μὰς ἀκούουσι.

Προσεποιεῖτο ὅτι προσεπάθει νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐπασχε πλειότερον.

— Ἐμπρός! τῷ λέγει· ὁδηγήσατέ με τοῦλάχιστον πλησίον τῶν.

Εἶχε συγκατατεθῇ νὰ τὴν ὑπακούσῃ, καὶ ἴσως τότε ἐξήγησιν της, ἐδύνατο νὰ προκληθῇ ἐκ μέρους τῶν δύο ἀντιζήλων ἐραστῶν, ὅτε, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰ γειγνιάζοντα πρὸς τὴν θάλασσαν μέρη, ἐν τῷ τέλει θερμοτάτης ἡμέρας, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη αἰφνης διὰ μιᾶς ὑπὸ νεφῶν, χονδραὶ σταγόνες βροχῆς ἐπιπτον βραδέως, ἀστραπὴ δίσσχισε τὸν ὀρίζοντα καὶ τρομερὰ βροντὴ ἐκάλυψε τὸν ἥχον τῆς ὀρχήστρας.

Γενικὴ κραυγὴ τρόμου καὶ ἀνησυχίας ἐξέφυγεν ἐκ τῶν στομάτων ὅλων τῶν γυναικῶν, καὶ μετὰ τὴν πρώτην ἀμηχανίαν ἐτράπησαν ὅλοι εἰς φυγὴν, βαίνουσαι πρὸς τὴν πόλιν. Ἡ Γενεβιέβη ἐκ τῶν πρώτων ἐσπευσεν, ἀλλ' ἐν τῇ σπουδῇ καὶ τῇ ταραχῇ της ἀπώλεσε τὸ περιδέραιον. Ὁ Βαλεντίνος τὸ εἶχεν ἀνεγείρει χαμῶθεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν κατ' ἣν ὁ Καίσαρ ὤρμα ἵνα τὸ λάβῃ.

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστραπῶν, οἱ δύο οὗτοι ἀντίζηλοι ἐξηκόντισαν κατ' ἀλλήλων βλέμματα ἰσοδυναμοῦντα ἢ μᾶλλον πηγάζοντα ἐξ ἀδιαλλάκτου μίσους.

Στόνος ὥσει ὑαίνης ἐτάραξε τὰ σπλάγχχνα τοῦ νέου τελωνιακοῦ ὑπαλλήλου κατ' ἣν στιγμὴν ἔτεινε πρὸς τὸν νέον ἐργάτην τὸ περιδέραιον, σφίγγων αὐτὸ ἐν τῇ χειρὶ του, ἣν εἶχε κυριεύσει σπασμωδικὴ κίνησις.

— Μήπως ὁ κύριος προσέφερεν εἰς τὴν δεσποινίδα Γενεβιέβην Λεγρὰ; τὸ δῶρον τοῦτο;

— Ἡ δεσποινὴς Λεγρὰ δὲν δέχεται δῶρα εἰμὴ παρὰ τοῦ πατρός της, ἀπεκρίθη ὁ Καίσαρ.

— Τότε λοιπὸν, ἀντεῖπεν ὁ Βαλεντίνος αὐθαδῶς, θὰ τὸ ἐγχειρίσω εἰς τὸν πατέρα της.

— Ὅχι! εἶπε βροντωδῶς ὁ νέος ἐργάτης, ἀρπάζων συνάμα διὰ ταχείας κινήσεως τὸ περιδέραιον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Βαλεντίνου. Θὰ τὸ ἐγχειρίσω ἐγώ!

— Δυστυχῇ! ἐφώνησε λυσσῶν οὗτος, φέρων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης του καὶ σύρων τὴν λεπίδα κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκτὸς τῆς θήκης.

Ἀλλ' εὐθὺς, κατισχύσας ἑαυτοῦ τὴν ἐπανεθήκεν εἰς τὴν θέσιν της, καὶ διὰ βλέμματος πλήρης μίσους προσθλέψας τὸν ἀντίζηλόν του, τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς, ἣν τὸ μῖσος καθίστα ἀπαισίαν:

— Θὰ ἐπανιδωθῶμεν!..... Θὰ μετατονησῇτε!..... (ἀκολουθεῖ)

ΑΙ ΡΩΣΣΙΑΕΣ ΠΑΡΘΕΝΟΙ

Ἡ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΜΗΔΕΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια)

— Καὶ κατὰ τὸν κανονισμόν τῆς ἐταιρίας ταύτης ὀφείλει τις ν' ἀπαρνηθῇ τὸν ἔρωτα, γενόμενος μέλος αὐτῆς;

— Ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς μυσσεως του.

— Καὶ ποῖος ὁ λόγος τοῦ ὄρκου τούτου;

— Διότι ὁ ἀπόστολος δέον νὰ ᾖ ἄνθρωπος ἀπηλλαγμένος παντὸς οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ καὶ φίλτρου, ἅτινα μειοῦσι τὸν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην ἔρωτα καὶ ἐν τέλει διὰ τὴν ἐχεμύθειαν, ἣν δέον νὰ τηρῶμεν δύναται ὁ ἔρως ν' ἀποκρύψῃ τι ἀπὸ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου; Ποία ἐταιρία εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἔσχε τὴν ὑπάτην διάδοσιν καὶ τρομερὰν ἐπιρροήν, ὡς ἡ τοῦ Ἰησοῦ; Ὡς εἰς τὴν ἐταιρίαν τοῦ Ἰησοῦ, τὰ τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ μέλη τῆς Ἀπελευθερώσεως ὀρκίζονται ὑπα-

κοῦν, ἀγαμίαν, ἀκόμη καὶ πτωχείαν. Ἐὰν ἐτι δὲν ἀπέβαλα τὴν πολυτέλειαν ταύτην, ἣν ἀπηνήθην ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας, τοῦτο ἐπραξα διότι διατάχθην νὰ ἐνεργῶ καὶ πολιτεύομαι οὕτως, ὥστε νὰ μὴ δύναμαι διαρρήδην νὰ λέγω, καὶ πράττω φανερά, ὅπερ καὶ τοῦτο παρέχει οὐ σμικρὰν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἐταιρίαν. Ὡς οἱ Ἰησοῦται, οὕτω καὶ ἡμεῖς ζητοῦμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς, ὃν προτιθέμεθα εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος ἐκείνου ὃν ἀκολουθεῖ τὸ βδελυρὸν ἐκεῖνο τάγμα, τοῦτέστι: ἐκεῖνοι θέλουσι καὶ ἐπιδιώκουσι τὴν ἀποζώσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐκ νέου καθιέρωσιν καὶ μονιμοποίησιν ὅλων τῶν καταπιέσεων, ἐνῷ ἡμεῖς τὴν ἐπιζητοῦμεν πληρεστάτην, χειραφέτησιν τοῦ πνεύματος καὶ ἀπελευθέρωσιν ὅλων τῶν δουλευόντων. Πρὸς πραγμάτωσιν τῆς ἐξόχου ταύτης ιδέας συναθροίζομεν τὰς δυνάμεις μας, ἀπαρνούμεθα τὴν ἀτομικότητά μας καὶ διαθέτομεν κοινῇ τὰ ἀγαθὰ ἡμῶν.

Ὁ Λιτζανῶφ, ὅστις, ἐκτὸς τῶν ὀρμητικῶν παθῶν του, ἐκέκτητο πραγματικὴν εὐγένειαν χαρακτῆρος, ἡσθάνετο ἐαυτὸν μηδενίζομενον πρὸ τοῦ μεγαλείου τούτου τῶν αἰσθημάτων, τῆς ἀπλότητος μετ' ἡς ἡ Βάνδα ὠμίλει περὶ τῆς αὐταπαρνήσεως της. Μύλον ὅτι δὲν ἦτο δεισιδαίμων, τῷ ἐφαίνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅτι ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη εἶχε πραγματικῶς κοινωνικὴν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσῃ. Ἦτον ὑπόδουλος αὐτῆς· εὗρισκεν ἑαυτὸν μικρὸν, οὐτιδανόν, ἵνα τολμᾷ νὰ ὀμιλῇ εἰς τὴν ἡρώϊκὴν ἐκείνην νεάνιδα διὰ τὰς ἀτομικὰς του παθήσεις. Τὸ σέβας κατίσχυε τῆς ἐπιθυμίας.

Εἶχε δαμασθῇ οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τῆς ἐκφράσεως τῆς ἀκτινοβόλου ἀγνότητος ἣν εἶχε λάβει ἡ φυσιογνωμία τῆς Βάνδας, ὀμιλοῦσης αὐτῷ περὶ τοῦ σκοποῦ ὃν ἐπιδίωκεν ἡ ἐταιρία τῆς Ἀπελευθερώσεως.

— Συγγνώμην, Βάνδα! ἀνέκραξε. Τὸ ἀναγνωρίζω, παρ' ὅμως δὲν εἰμαι ἢ ἐν ὃν μηδαμινόν, ἀνάξιον καὶ νὰ ἀσπασθῶ καὶ τὰ ἴχνη τῶν βημάτων σας. Μὴ μὲ ἀπωθῆτε, σὰς ἱκετεύω. Ἐννοῶ ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ταπεινωθῆτε ἄχρις ἐμοῦ· εὐδοκήσατε ὅμως νὰ μ' ἀνυψώσητε μέχρις ὅμων· δὲν θὰ φθάσω βεβαίως εἰς τὸ ὕψηλόν τοῦτο σημεῖον δι' ἐνὸς ἔλματος, διότι δυσκόλως τις ἀπεκδύεται τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον· τὴν νεότητά μου κατασώτευσαν ἐν διαφθορᾷ ἡ καρδία μου διεφθάρη καὶ ἐπορώθη· ἐπίστευσον μάλιστα αὐτὴν ἀπρόσιτον ἦδη εἰς πᾶν ὕψηλόν αἴσημα. Τὸ πνεῦμά μου ὅπερ ἀτελὲς σπουδῇ δὲν ἀνέπτυξεν, ὅπερ ποτὲ δὲν

εἶχε σκεφθῇ, δὲν εἶχε συλλογισθῇ, ὡ-
κειοποιήθη τυφλῶς καὶ παρεδέχθη ὡς
ἐκ τῆς πολυχρονίου ἐξέως πάσας τὰς
φαντασιοπληξίας μου, πάσας τὰς κα-
κὰς σχέσεις καὶ γνώσεις μου.

— Ἡ ἀτελής ἀνατροφή σας ἀγα-
πητὲ Στέφανε, δὲν εἶνε κακόν τι. Ἡ-
συχάσατε. Μάμφονται τοὺς σοσιλια-
στάς ὅτι διεγείρουν τὴν νεολαίαν τῶν
πανεπιστημίων· ἀλλὰ δὲν τὴν διεγεί-
ρουν δικαίως; Τί μανθάνουν εἰς τὰς
σχολάς; Τὸ πρὸς τὸ καθεστὼς σέβας,
τὴν ἐπίσημον ἐπιστήμην, τὴν ἐπίση-
μον ἱστορίαν, Μανθάνουν τούτέστιν
ὅ,τι τὰ νέα τῆς προόδου δόγματα κα-
λοῦνται νὰ καταρρίψωσι.

— Καλὰ λοιπόν! ἀνγκαινίσατε ἐκ
βάθρων τὸν νοῦν μου. Δὲν ποθῶ πλέον
ἢ ἐν καὶ μόνον· νὰ συνταυτισθῶ μὲ τὸ
πνεῦμά σας, ἀφοῦ τοῦτο εἶνε τὸ μό-
νον ὅπερ μοὶ ἐπιτρέπετε.

— Ναί, Στέφανε· αὐτὸ μόνον σας
ἐπιτρέπω. Ὡμεν ἐλεύθεροι ἀμφοτέρωι
εἰς τοῦτο συγκατατίθεμαι.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Στεφάνου ἔλαβεν
ὀδυνηρὰν ἐκφρασιν.

— Μάλιστα ἐξηκολούθησεν ἡ Βάνδα,
διότι τὰ παραφορώτερα πάθη διαρ-
κοῦσι καὶ βραχυτέρον· διότι, ὡς μόνος
σας τὸ ὁμολογεῖτε, ἡ καρδιά σας εἶνε
πεπορωμένη, ὁ δὲ σφοδρὸς ἔρως σας
δὲν εἶναι ἴσως ἡ τὸ ἀποτέλεσμα
τῶν χωριζόντων ἡμᾶς κωλυμάτων. Ὁ-
ταν λόγου χάριν, μόλις πρὸ στιγμῆς,
μοὶ προεστίνετε ἐξ ἐγωϊστικοῦ πόθου
εὐτυχίας ὁρμώμενος, νὰ θυσιάσω τὴν
συνείδησίν μου, τὴν εὐτυχίαν τῆς Να-
δέγας....

— Ἀχ! Βάνδα, διέκοψεν ὀρμητι-
κῶς αὐτὴν ὁ Στέφανος, στιγμὴ μία
τῆς εὐτυχίας ταύτης εἶνε δι' ἐμὲ ἀ-
πειρον. Δι' αὐτῶν σας τῶν λόγων ἀφυ-
πνίσσατε πάλιν τὸ πάθος μου. Ἀκού-
σατέ μου, γονυκλινῆς σας καθικετεῶς,
..... Ἐν φίλημα, Ἐν μόνον καὶ ἡ ζωὴ
μου ὅλη ἀνήκει εἰς ὑμᾶς, ἡ, ἂν προ-
τιμᾶτε τὸ δεύτερον, θὰ γείνω διὰ παν-
παντὸς ἄφαντος, θὰ χαθῶ, Βάνδα.
Ὡ! νὰ αἰσθανθῶ τὰ χεῖλη σου ἐπὶ
τοῦ μετώπου μου καὶ κατόπιν ἃς ἀπο-
θάνω!... Πρὸς Θεοῦ!... ναί, τὸ μάγον
ἐκεῖνον φίλημα νὰ λάβω, καὶ μοὶ φαί-
νεται ὅτι τότε θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπανα-
κτήσω τὸ λογικόν μου· ὦ! μὴ μοὶ τὸ
ἀρνεῖσθε...

Εἶχε γονυκλιτήσῃ, πλησάζων αὐ-
τὴν βραδέως.

Ἡ Βάνδα, ἐξαντληθεῖσα ἐκ τῆς μα-
κρᾶς ταύτης ἀγωνίας, δὲν ἀπεμακρύ-
νετο. Μαγευθεῖσα οὕτως εἰπεῖν, ἡ μάλ-
λον ἀποναρκωθείσα ἐκ τοῦ κόπου καὶ
τῆς ἐκφράσεως τοῦ αἰτοῦντος τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τοῦ πόθου τοῦ τούτου Στε-
φάνου, σχεδὸν ἐκλινεν ὑποχωρήσασα.

Ἐψιθύριζεν ἐν τούτοις διὰ χειλέων τρε-
μόντων:

— Δὲν θέλω, δὲν θέλω.

— Δὲν θέλεις, ἀλλὰ θέλω ἐγώ!

Καὶ ἐξαλλος ὁ Στέφανος τὴν περιε-
πτύχθη μὲ τοὺς βραχίονάς του, οἵτι-
νες εἶχον λάβει τὴν στιγμὴν ἐκείνην
ἰσχὺν σιδήρου. Εἰς τὴν περιπτύξιν
ταύτην ἡ Βάνδα ἐρρίγησεν.

— Ὅχι! ὅχι ἀνέκραξε.

— Τὸ θέλω! τὸ θέλω! ἀνέκραζεν ἐ-
πίσης ὁ Λιτζανῶφ.

Ἡ Βάνδα τότε ἔσυρε μικρὸν ἐγχει-
ρίδιον, ὅπερ ἔφερε πάντοτε περὶ τὴν ὀ-
σφύν της, καὶ δι' αὐτοῦ ἐπληξε τὸν
Στέφανον ἐπὶ τοῦ ὤμου.

Ἄλλ' οὗτος οὐδ' ἠσθάνθη κἄν τὴν
ὀδύνην τοῦ τραύματος· κατ'ὥρθωσε μά-
λιστα νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς
ἡρώδους μας πυρῶδες φίλημα.

— Σᾶς μισῶ! ἀνέκραξε τότε ἐ-
κείνη, ἀπαλλαγείσα τῶν ἀγκαλῶν τοῦ
Στεφάνου, ὀργισμένη, μὲ κκίοντας ὀ-
φθαλμούς καὶ ἀγέρωχος.

Εἰσθε ἄτιμοι!... χαίρετε.

Ἄλλ' ὁ Λιτζανῶφ δὲν ἤκουεν οὐδέν·
εἶχε λειποθυμήσει.

Τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς του.

Ἡ Βάνδα ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ
πάραυτα ἐνεφανίσθη ἡ Κατία.

— Ὁ κύριος Λιτζανῶφ; Τί συνέβη
λοιπόν; ἠρώτησεν.

— Ἡσύχασον δὲν εἶνε τίποτε· εἶ-
χεν ἀνέλθει τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν
καὶ τῷ ἔκαμα ἐλαφρὰν ἀφαιμάξιν. Ἐὰν
μὲ ζητήσῃ μετ' ὀλίγον, θὰ τῷ εἴπῃς
ἐκ μέρους μου, ὅτι δὲν θέλω νὰ τὸν
ἐπανίδω.

Ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν καὶ κατό-
πιν ἐπανῆλθεν.

— Ἀκουσον, θὰ τοῦ ἀποδώσῃς καὶ
τὸ δέμα τοῦτο τῶν τραπεζικῶν γραμ-
ματίων. Τὰς ἐδώρει ὑπὲρ τοῦ ἔργου
μας· ἀλλὰ δὲν θέλω οὐδέν ν' ἀποδεχθῇ
ἐξ αὐτοῦ.

Ὁ Στέφανος ἤρχιζε ν' ἀναλαμβάνῃ
τὰς αἰσθήσεις του. ἤκουσε τὴν τελευ-
ταίαν φράσιν.

— Ἐὰν δὲν τὰ δεχθῇτε, εἶπε, τὰ
ρίπτω εἰς τὸ πῦρ.

Ἄλλ' ἡ Βάνδα ἀπεμακρύνθη χωρὶς
οὐδὲ ἐν βλέμμα νὰ ρίψῃ πρὸς τὸν ἐκ-
την της. Ὅταν εὐρέθη μόνη, οἱ ἐκ τῆς
ὀργῆς φλογοβολαῦντες ὀφθαλμοὶ της ἐ-
γλυκάνθησαν.

— Ταλαίπωρε! εἶπε καθ' ἑαυτήν.

Ἄν ἐγνώριζες πόσον σε ἀγαπῶ.

Καὶ ἐστέναζε βαθέως.

— Τοῦτο εἶνε θυσία, ἣν θὰ συμπλη-
ρώσω, προσέθεσεν.

Αἶφνης ἤκουσε κραυγὴν τῆς Κατίας,
Προσέκλωσε τὸ οὖς της.

Εὐθὺς δὲ ἤνοιζεν ὀρμητικῶς ἡ θύρα

καὶ ἐφάνη ἡ Κατία, κάτωχρος ἐκ τῆς
φρίκης.

— Ἐλθέ! ἐλθέ γρήγορα, ἐπρόφθασε
νὰ εἴπῃ.

— Τί; τί συμβαίνει;

Ἄλλὰ δὲν ἀνέμενεν ἀπάντησιν· ὤρ-
μησεν πρὸς τὴν μικρὰν αἰθούσαν καὶ
εἶδε τὸν Λιτζανῶφ ἐκτάδην κείμενον
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ πρόσωπον ὠχρὸν,
ὡς τὸ τοῦ νεκροῦ.

Εἶχε κτυπηθῇ μόνος του διὰ τοῦ
ἐγχειρίδιου εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν
μὲ τὸ αὐτὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἡ Βάνδα,
ἀφοῦ τὸν ἐπληξε, εἶχε ρίψει χαμαί.

— Στέφανε! ἀνεβόησε, σπεύδουσα
πρὸς αὐτόν.

Οὗτος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Συγγνώμην, Βάνδα, τῇ εἶπε δι'
ἐσθεσμένης φωνῆς· δὲν ἠδυνάμην νὰ
ζῶ γνωρίζων ὅτι μὲ μισεῖτε. Καὶ συγ-
χρόνως μειδίαμα ἐπιθανάτιον ἐξωγρα-
φήθη ἐπὶ τῶν ξηρῶν καὶ λευκῶν χει-
λέων του.

— Σπεῦσε κάλεσε τὸν Πασκλίνην,
διέταξεν ἡ Βάνδα τὸν Κατίαν, ἥτις ἐ-
ξῆλθε σπεύδουσα τῆς αἰθούσης.

Ἡ Βάνδα ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἡμι-
θανοῦς ἐραστοῦ της, ἀπέσπασεν ἀπὸ
τῆς πληγῆς τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἐπέδεσε
τὰς χαινοῦσας ὀπὰς τοῦ τραύματος
διὰ τοῦ ῥινομάκτρου της.

— Στέφανε! Στέφανε! ἀνέκραξε
ζωηρῶς· μὴ ἀποθνήσκεις!... σε ἀγαπῶ.
Δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃς, ἤκουσε, δὲν
θέλω.

Καὶ ἐκάλυπτε διὰ θερμῶν ἀσπασμῶν
τὸ πελιδνὸν καὶ ψυχρὸν μέτωπόν του.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ ὀδυ-
νηρῶς.

— Ὡ! μὴ μειδιᾷς οὕτω· μὲ κάμεις
νὰ φοβοῦμαι.

— Εἴθε νὰ ἦτο ἀληθὴς ἡ ἀθανασία
τῆς ψυχῆς, ἐφέλλισε διὰ φωνῆς μόλις
ἀκουσμένης ὁ Στέφανος, ἵνα ἐνωθῶ
μετὰ σοῦ ἐν τῇ αἰωνιότητι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ
Πασκλίνης, ὁ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρίγ-
κιπος Κρυλώφ προσκεκολλημένος ἱα-
τρός. Ἐξήτασε τὸ τραῦμα καὶ ἀπε-
φάνθη ὅτι δὲν εὐρίσκεται ἐντὸς βε-
βαίου καὶ προσεχοῦς κινδύνου. Ἡ λε-
πὶς διωλίσθησε βαθέως μὲν, ἀλλ' ἡ
καρδιά δὲν ἐθίγη.

Ἐσταμάτησε τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος
καὶ ἐπέδεσε τὴν πληγὴν.

— Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ θέσις σας θὰ
ἦνε κρίσιμος, καὶ ἂν θέλετε νὰ μὲ ἀ-
κούσητε πρέπει νὰ μὴ διαπράξῃτε ἄ-
φροσύνην τινά.

Ἐνσχολήθησαν τότε νὰ μεταφέ-
ρῃσι τὸν τραυματίαν εἰς τὴν οἰκίαν
του. Ἰνα μὴ φαίνωνται τὰ καθημαγ-
μένα ἐνδύματά του, τὸν ἐκάλυψαν διὰ
μεγίστου ἐπενδύτου μαλλίνου.

— Πότε θὰ σὰς ἐπανίδω; ἠρώτησεν ἱκετεύων ὁ Λιτζανώφ.

— Αὐριον ἀπεκρίθη ἡ Βάνδα· θὰ προσπαθῇσω νὰ ὑποκλέψω στιγμὴν τινα· ἀλλ' ἂν τοῦτο δὲν κατορθωθῇ, τότε μεθαύριον.

Ὁ Στέφανος ἐκλείπει τοὺς ὀφθαλμούς· του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἡδυνήθη ἐν τέλει νὰ εἶπῃ.

— ὦ! ναί, ἐφέλλισε κατασυγκεκινημένη ἡ Βάνδα, τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα ἐφ' ἧς ὁ Στέφανος ἐπέθεσε τρυφερώτατον φίλημα, συναθροίσας πρὸς τοῦτο πάσας τὰς ἐκλειπούσας δυνάμεις του. (ἀκολουθεῖ)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΛΟΙΑΟΥ

Ἀγαπητέ μοι κύριε,

Ἡ πρόσκλησίς σας μὲ στενοχωρεῖ λίαν. Θέλεπε νὰ σὰς περιγράψω ἐντὸς εἰκοσάδος στίχων τί αἰσθάνομαι ἄδουσα. Ἐὰν μοὶ ἐχορηγεῖτε ἐτῶν τινῶν διάστημα καὶ εἰκοσάδα τόμων ἴσως τὸ κατώρθουν, μῶλον ὅτι καὶ πάλιν δὲν εἶμαι τόσον βεβαία. Διότι ποτὲ ἀκόμη μέχρι τοῦδε δὲν ὑπελόγησα τὰς συγκινήσεις μου ὅσας ἔχω δοκιμάσει κατὰ τὰ διάφορα διαστήματα καθ' ἃ ἔχω ψάλλει. Γνωρίζω μόνον, ὅτι ὅταν τὸ ὄνομά μου ἀναγράφεται εἰς τὸ πρόγραμμα, ἀπὸ τῆς πρώτης αἰσθάνομαι ἐν ἐαυτῇ τινα θερμὴν, κινεῖσθαι καὶ διατελῶ ἀπασχολημένη· καὶ καθ' ὅσον ἡ τῆς παραστάσεως ὥρα προσεγγίζει μὲ καταλαμβάνει ὡσεὶ τις πυρετός, τὴν δὲ τελευταίαν στιγμὴν, ὅταν ἐτοιμάζομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸ δωμάτιόν μου ἵνα μεταβῶ εἰς τὴν σκηνὴν, ἐν αἰσθημα μὲ κατακυριεύει· φρικῶδεις φόβος. Αἱ κατὰ τὴν παράστασιν συγκινήσεις διαφεύγουσι τὴν ἀναλυτικὴν ἐξέτασίν μου. Εἰσὶν ἀνάλογοι τοῦ προσώπου ὅπερ ὑποκρίνομαι, τῆς συνδρομῆς ἣν μοὶ παρέχουσιν οἱ ἄλλοι ἀοῖδοι καὶ τοῦ πλήθους ὅπερ βλέπω ἐν τῇ θεάτρῳ καὶ τόσῳ ποικίλλῃς φύσεως, ὥστε μοὶ εἶνε δύσκολον νὰ τοὺς περιγράψω. Ἐδεῖ νὰ εἰσῆρχετο τις εἰς τὰς στιγμιαίας λεπτομερείας, αἵτινες, ὅσον καὶ ἂν ὦσι χειμαρρικοί, ἐντυπώνονται ἐν τούτοις ὑμῖν ἰσχυρότατοι. Ἀλλὰ, ὅταν τὰ πάντα βαίνουν καλῶς, αἰσθάνομαι, κατὰ τοὺς θελκτικούς τοῦ Agnès στίχους:

Des choses que jamais rien ne peut égaler
Et dont, toutes les fois que j'en entends
[parler,
La douceur me chatouille, et là dedans
[remue
Certain je ne sais quoi, dont je suis tout
[remue

Ἀ! πόσον ὠραία ἐκφράζουσιν οἱ στίχοι οὗτοι ὅ,τι αἰσθάνομαι. Ἐνίοτε ἀγνοῶ πλέον τί εἶμαι, ἢ καθὼς ὁ Μόζαρ τοὺς ἐξῆς λόγους τοῦ μικροῦ Χερουβίμ:

Non se più cosa son cosa faccio,
Or di foco, ora sono di ghiaccio

Ἐὰν ἡδυνάμην νὰ σὰς ψάλλω τοὺς στίχους τούτους ἀντὶ νὰ σὰς τοὺς γράψω, θὰ μὲ ἐνοεῖτε κάλλιον, ἀγαπητέ κύριε· διότι ἐλπίζουσα νὰ μὴ παρεξηγηθῶ ὡς ἀλαζών, σὰς λέγω ὅτι πιστεύω ἐμαυτὴν ἱκανὴν νὰ σὰς διαβεβαιώσω, ὅτι ἐπιτηδεύομαι μᾶλλον καὶ μετὰ πλείονος ἐπιτυχίας εἰς τὴν ὥδην ἢ εἰς τὴν γραφίδα.

Δέχθητε, ἀγαπητέ κύριε τὴν ἐκφράσιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

Adelina Patti

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εἰς τοὺς ἐν ὤρᾳ γάμου

Ὑπερβολικὸν θὰ ἦτο τὸ διατείνεισθαι ὅτι ἅπασαι αἱ ἐν ὤρᾳ γάμου νεάνιδες εἰσὶν ἄγγελοι, ἐνῷ ὀρθότερον θὰ ἦτο ἂν τις ἔλεγε ὅτι ὑπάρχουσι τινες ἄγγελοι μετὰ αὐτῶν ὅπερ δὲν εἶνε καὶ σπάνιον οὐδὲ τόσῳ παράδοξον. Τοῦτο δύναται νὰ καταδειχθῇ καὶ ἐν Παρισίοις μάλιστα σπανιώτερον ἢ εἰς πάντα ἄλλον τόπον συμβαίνει. Αἱ καθὼς ἀνατεθραμμέναι νεάνιδες τῶν Παρισίων εἰσὶ θαυμασίως ἀγγελικώταται· ἴσως μάλιστα καὶ εἰς τὸν ὕπατον βαθμόν. Αἱ μητέρες τῶν ἐκδιούλισθαι πλέον νοσητικῶς τε καὶ ἡθικῶς, γεννῶσιν ὑπάρξεις τοσοῦτον ἁβράς, ὥστε ἡ χεὶρ κοινοῦ θνητοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὰς θίξῃ χωρὶς νὰ τὰς πληγώσῃ ἢ νὰ τὰς ἐκδάρῃ.

Τὰ τοιαύτης ἐξαιρέτου ἀναπτύξεως καὶ ἀνατροφῆς εἶδη ἐλκύουσι φυσικῶς τοὺς μελλογάμβρους· τοῖς φαίνονται ὅτι εἰσὶ μεγάλη ἐγγύησις εὐτυχίας καὶ συζυγικῆς ἀσφαλείας. Ἐνεδρεύουσι λοιπὸν οὕτως εἰπεῖν τὰς πολυτίμους ταῦτας λείας, τὰς ἀρπάζουσι θριαμβευτικῶς καὶ κατόπιν κοιμῶνται ἐν εἰρήνῃ.

Δὲν πειρώμεθα νὰ ταραξώμεν τὸν νῆδυμον αὐτῶν ὕπνον· θὰ παρατηρήσωμεν μόνον ἀπλῶς, ὅτι ὁ ἀνὴρ ὅστις μεταβαίνει εἰς μητρικὸν θερμοκήπιον ἵνα λάβῃ ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων φυτῶν ἐν καὶ τὸ μεταφυτεύσῃ εἰς τὴν γαστράν τοῦ γάμου, ὁφείλει νὰ ἦ φυτοκόμος ἐκ τῶν μάλα διακεκριμένων. Διότι εἰς χέρσον ἔδαφος καὶ μετὰ ἀνεπιτηδεῶν χειρῶν, σπανιώτερα φυτὰ εἰσὶ τὰ δυσκολώτερον πάντων δυνάμενα

νὰ διευθετηθῶσι· τὰ μὲν φθίνουσι καὶ ἀπομαραίνονται, τὰ δὲ παραφθείρονται ἐκφυλλίζονται καὶ μεταλλάσσουσι φύσιν ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν ἀγρίαν τῶν κατὰστασιν.

Κατὰ συνέπειαν οὐδεὶς ποτε δύναται νὰ συμβουλευσῇ ἀνόητον ἄνδρα νὰ νυμφευθῇ κοῦφον γυναῖκα· τοῦτο εἶνε τὸ εὐκολώτερον, τὸ μᾶλλον ἀνθρώπινον καὶ τὸ μᾶλλον βέβαιον.

Οὐκὰδ Φεγγεῖ

ΜΥΘΟΣ

Αἱ νύμφαι ἅπασαι ἦσαν συνηγμέναι περὶ τῆς κοιτίδος ἐνὸς βρέφους.

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἤκουον συγκεκινημένοι καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὰς εὐχὰς ἐκάστης αὐτῶν. — «Τέκνον, θὰ γίνῃς ὠραίος, μέγας, ἀγαθοεργός· θὰ φέρῃς στέμματα χρυσᾶ· θὰ γίνῃς ἥρως· τὰ πλήθη θὰ σὲ ἀνευφημῶσιν· οἱ θαυμασταὶ σου ἐν θερμῇ ἐνθουσιασμῷ θὰ σύρῃσι τὸ ἄρμα σου. Θὰ κάμῃς τοὺς λαοὺς νὰ γελῶσι νὰ κλαίωσι, νὰ τρέμωσι καὶ νὰ φρικώσιν. Οἱ ποιηταὶ θὰ ἀποθέτωσι τοὺς μαργαρίτας τῆς Μούσης των εἰς τοὺς πόδας σου, οἱ μουσικοὶ θὰ τονίζωσι τὴν λύραν των πρὸς ἐξύμνησιν τῶν χαρίτων σου. Θὰ ἀγαπηθῇς ὑπὸ ἑκατὸν διαφόρων ἡρώιδων. Τὸ δηλητήριον καὶ τὸ ἐχφειρίδιον θὰ ὦσιν ἀνίσχυρα ἐναντίον σου· ἡ φήμη σου θὰ ὑπερβῇ κόσμους καὶ ὠκεανούς».

Ἡ μήτηρ, γονυπετής, εὐχαρίσται τὰς χάριτας. Αἶφνης ὅμως ἀνοίγεται ἀποτόμως ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθη ἡ νύμφη τῆς αἰωνίας δόξης.

«Δὲν δύναμαι, εἶπεν αὕτη, νὰ σὲ ἀποστερήσω τῶν δώρων τῶν ἀδελφῶν μου· διὰ νὰ σὰς τιμωρῇσω ὅμως διὰ τὴν λήθην σας, ἰδοὺ ἡ εὐχή μου· Χάρτινα θὰ ὦσι τὰ χρυσᾶ στέμματα· θὰ γελάσῃ, θὰ κλαύσῃ, θ' ἀγαπήσῃ ἀλλὰ διὰ ξένης θελήσεως. Αὐτοὶ οὗτοι οἵτινες θὰ τὸν ἀνευφημῶσι, θὰ τῷ ἀρνῶνται σκληρῶς τὸ διακριτικὸν σημεῖον τὸ διδόμενον εἰς τὸν ἄριστον τῶν πολιτῶν. Ὁ λαός, οὐτινος θὰ ἦ τὸ εἶδολον, θὰ τὸν συντρίψῃ ἐν πλήρει τῇ δόξῃ του καὶ θὰ τὸν σύρῃ, κατεχόμενος ἐτι ἐκ τοῦ ἐρεθισμοῦ τῶν χυθῆς πρὸς αὐτὸν ἐπυσημιῶν του, εἰς τὸ ἄρμα νέου ἡρώος. Τὰς δάφνας του θ' ἀντικαταστήσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἄνθη ἀθανασίας καὶ θ' ἀποθάνῃ ἐν ἀθλιότητι καὶ λήθῃ, οὐδὲν ἀφίνων ὀπισθέν του, οὐδέν!

— Τί θὰ γείνη λοιπὸν; ἠρώτησε περιδεής ὁ πατὴρ.